DEN RØDE KRIG

Ungsocialistisk Organ

Nr. 4.	15 Øre pr. Nr. I Udlandet 20 Øre.	Juli 1921.	2 Kr. aarlig. I Provinsen 2 Kr. 25 Øre.	4. Aargang.

Arbejdets Ledere.

Der kan siges meget ondt om det nuværende Penge- og Arbejdssystem, indrømmer dets Tilhængere, det blander onde og gode i eet Virvar, det tager ikke etiske eller moralske Hensyn. Men eet maa man indrømme, det er en vidunderlig Sigte! Det sorterer til Fuldkommenhed Menneskene i to Hobe: Herskerne, de, der egner sig til at lede — og de Underordnede, de, der egner sig til at ledes.

Ja, Tak for det. Der kunde jo tænkes en tredje Slags: de, der ikke ønsker og ikke egner sig til at ledes, men som dog ikke begærer at lede og herske over andre.

Og jeg vil tillade mig at mene, at denne Type just er de til Jordens Arbejde og Lykke bedst egnede Mennesker. Herskerens Tid er snart forbi. Han har kun sin Berettigelse, saalænge Arbejdsorganisationen gælder Kamp mellem de forskellige Menneskegrupper, — nationale og økonomiske Kampe. Til Krig hører diciplinerede Hære og Officerer med Generalen i Spidsen.

Men til fredeligt og nyttigt Arbejde hører Samvirken af interesserede og villige Kræfter, og det kan Herskeren ikke mere fremskaffe.

Den voksende Oplysning af Arbejderne har bevirket dette. De har gennemskuet „de af Gud beskikkede" sociale og økonomiske Herskere, de, der „egnede sig til at lede"; og det viste sig, at de egentlig kun „egnede sig" til at skumme Fløden til sig selv og hinanden. Til at fremskaffe den nærende Mælk var de ikke mere egnede end andre, ja, de spildte den end ogsaa ret ofte, naar de, der „egnede sig til at ledes", havde bragt den til Veje.

Og deres Ledelse bragte absolut ikke de ledede Lykke, — kun tvivlsomt forbedrede Kaar for nogle, og sikkert ringere for uendelig mange flere. Thi disse „Ledere" har altid arbejdet for Profit. — Forretning er Forretning, og ikke Filantropi, erklærer de selv.

Men hvad skulle Menneskehedens Arbejde være andet end Filantropi: Gavn for Menneskene. De ledendes Forretning gaar for Forretningens og dens Ejeres Skyld. „Lederen" er altsaa i Virkeligheden „Røveren", den, fra Menneskehedens Standpunkt set, unyttige, ja skadelige Snylter paa Arbejdsorganisationen.

Men den tredje Type, det sociale Menneske, som egner sig til værdiskabende Virksomhed i Samarbejde med andre, han er Fremtidens Mand, som han var Fortidens.

Herskerne har kun i Menneskehedens Middelalder, — som vi nu forhaabentlig er ved at vokse ud af — usurperet Herredømmet og nedkuet Menneskene i de forskellige Former for Slaveri, som „Historien" omfatter. Det nuværende Penge- og Arbejdssystem er deres Middel til at herske og bevare Herredømmet. Jeg skal absolut ikke benægte dets Fortrinlighed til at sigte Arbejderne fra Udbytterne og sikre disse sidste Fordelene.

Carl E.

Motiv og Hensigt.

Stærkere end Gibraltars Klipper er Underklassens Godtroenhed — dens aandelige Blindhed og Tyrkertro paa det overnaturlige — det umulige, der trodser selv aabenbare Kendsgerninger. Giv Underklassen en Religion, nogle udstrakte Læresætninger og Fraser, der strider mod al sund Fornuft og den myrder sig selv for sine Afguder og stener sine egne der afklæder Bedraget.

Underklassen tror endnu i vore Dage paa Legenden om Jerichos Mure, der falder for Trompetstød. Naar Borgbjerg brøler over Blaagaards Plads, er Billedet nøjagtigt tilsvarende hvad Historien har overleveret os fra den graa Oldtid. Folkeslagene myrdede hverandre, først drevet frem af Stammehadet, senere i religiøs Fanatisme, men aldrig i Følge egen Drift. De sloges for en Religion, der var givet dem af andre — af de enkelte. Og medens den store fanatiske Hob myrdede sig selv, knejsede Afguderne paa Tronerne.

Oldtidens Masser blev aldrig klogere af Erfaringerne. Ikke paa et eneste Punkt fortæller Historien om Forstanden — Fornuften som Ledesnor for Masserne. Overfor de frygteligste Kendsgerninger forblev den lige uselvstændig — lige godtroende — lige fanatisk og dog var Kendsgerningerne sandelig talende nok. Folkeførernes og Ledernes Hensigter og Motiver tog haandgribeli e Former i Resultatet. Drev endelig fysisk Mishandling Masserne til at styrte Tyrannen — Afguden — var det kun for at melde sig som Objekter for andre.

Er det da anderledes nu? Drives ikke det politiske Spil, med Masserne som Brikker, ligesaa aabenlyst, ligesaa uforskammet og forbryderisk som den Gang, og er ikke Resultaterne ligesaa slaaende? Jo visselig!

Det politiske Rænkespil foregaar

Hvem bærer Skylden?

(Navnkristenheden tilegnet).

Der steg en Morgenrøde frem af Krigens vilde Gny,
Den lyste over Verden som en Vaarbebuder ny,
Den tændte Haabets Fakkel, kaldte Fredens Minder frem
Og Dagens Luftningstrøg, om Tusind sønderskudte Hjem.

Da tav Kanonens Brølen, og dens hede Mund blev kold.
Da hejstes Fredens Fane paa den blodbestænkte Vold,
Da slængtes Bajonetten i Pigtraads hegnet hen.
Og Folkets Vrede vendte sig mod Krigens Ophavsmænd.

Der lød et Sus i Luften. Reaktionens Hær paa Flugt.
Det tabtes i en Rallen fra den vinterkolde Slugt,
Hvor Nemesis med Zaren gjorde Livets Regnskab op,
Og Aadselgribben kredset om Tyrannens døde Krop.

Og Ruslands Folkesjæl var frelst, — Igennem Dagens Guld
Skred rustne Plov sig atter blank i Jordens fede Muld,
Og Kornet duved atter blødt for Vindens kaade Leg
Og Bondens glade Sange op mod Himmelbuen steg.

Der var et Folk, som sprængte de rustne Lænkers Baand,
Der var et Folk, som rejste mod Krigen, Fredens Aand.
Der var et Folk, der kærligt strakte Broderhaanden frem.
Men blødende og saaret, det trak den atter hjem.

Der var et Folk, som flyed bort fra Krigens vilde Brand
Og søgte at genrejse et sondertrampet Land.
Men Reaktionens Bander trængte grumt i Landet ind,
Og Aftenhimlen flammed' rødt af Skær fra Brandes Skin.

Der var en Verden udenfor, som stod i Korsets Tegn.
Men op om Korset gro'de Hadets stride Tjørnehegn,
Og frem af Tjørnehegnet skød en frodig Blodkultur,
Og Kirkens Falskhed signede Blokadens onde Mur.

Og Dodens Klokker ringed' over Ruslands svedne Jord,
Og aabenlyst forøved' blev de Tusind Brodermord.
Thi glemt var hvert et Kristusord om Næstekærlighed.
Brutalt man sulted' Østens Folk i Gravens Afgrund ned.

Langfredagsmørke ruger over Kristenhedens Folk,
De rejste op et Golgatha for Verdensfredens Tolk.
Nu nærmer Gengældstimen sig — en Paaskemorgenrød.
Naar Gravens Dække sprænges, Kirkens Magt er evig død.

Peter Petersen Wittstedt.

for Arbejdernes Øjne og for hvem der har Øjne at se med — hvem der har samtlige Hjerneceller til Brug, har sandelig intet Besvær med at rede de politiske Traade. Men den store Masse staar den Dag i Dag billedlig talt og lytter til Trompeternes gjaldende Toner og stirrer mod Murene. Naar Profeterne tordner deres „internationale“ Evangelium fra Tribunerne, da lytter Hoben lig Oldtidens Horder.

Lad være, at man ikke mere falder paa Knæ — Kysser Støvet eller den mægtiges Klædebon —. Lad være at Tilhørerne endog gør sig overlegne og siger, det er Løgn hvad han siger, den store Mand med Sokrates — Skægget — de bedrager kun sig selv; thi de tror alligevel paa de falske Profetier — paa de forslidte Floskler — de dokumenterer det selv ved intet at foretage sig — enten gouterer man, eller man reagerer, bevidst eller ubevidst.

Dog lad „Bogormene“ gnave Historiens mulnede Pergamenter og knytte den lange Traad der hedder Udviklingen. Lad dem glæde sig over Sammenhængen — og over Sammenligninger mellem Fortid og Nutid; for en anden bliver en saadan Sammenligning nærmest Smerte og — for Mennesker med en mindre solidt funderet Livsopfattelse — tillige Skuffelse. Ligesom det for de politiske Spillere gælder om at give Resultaterne af Spillet en forvrænget, usand og unaturlig Forklaring og Begrundelse, gælder det for den revolutionære at fastholde de samme Resultater og vise dem i Forbindelse med det Spil der har bragt dem. Vi skal udnytte hver eneste Lejlighed til at blotte det infame politiske Intrigespil, man har givet den store Betegnelse: Samfundsliv og Samfundskamp, og Lejlighederne er mange — Eksemplerne grelle.

Den der vil Maalet maa ogsaa ville Midlerne. Alt hvad man foresætter sig betinges af bestemte Forudsætninger. Det Maal vi har sat os, er at ruske den store Masse aandelig og moralsk vaagen — den første Betingelse for at den kan blive i Stand til at herske over sig selv, saavel økonomisk som intellektuelt. Men ligesom Massen maa indse det unaturlige og uretfærdige i den økonomiske Ordning, før den ejer Betingelser for at opbygge en ny og bedre, saaledes maa Troen paa de politiske Profeter og Bedragere nedbrydes, før den store Sandhed, at Arbejderklassen kun kan hjælpes og frigøres gennem egen Virksomhed, vinder frem og driver til Handling.

Dette er Motivet, naar vi hensynsløst angriber Politikerne, og ikke smaalig personligt Nid og Nag. Denne Forklaring er jo Modstandernes mest benyttede Modvægt mod Angrebene — Misundelse fordi man ikke er bleven optaget i den store Familie af Madposedyr, som om Partierne ikke netop staar aaben for Stræberne, uden nogen særlig streng Censur overfor de mere lødige Kvalifikationer.

Min Søn, om Du vil i Verden frem — paa andres Bekostning og uden aandelige Evner — da gak til de politiske Partier, men vil Du være med i det store Samfundsarbejde — være med til at skabe Betingelser og bortrydde Hindringerne for Menneskenes frie Udvikling — til Afskaffelse af det nedværdigende økonomiske Slaveri, der aandelig korrumperer Herrerne og forsumper Slaverne, da gør først og fremmest dig selv fri, da forstaa at Opbyggelsen af en ny Samfundsorden er en Forstandssag, selv om Følelsen er Drivkraft. Hvad man i daglig Tale kalder at beherske sig selv, er Hjernens — den kolde Fornufts Herredømme over Følelserne. Lærer man ikke dette kører man før eller senere i Grøften. Det gælder ikke alene at ville; men ogsaa at kunne.

Jes.

Gnister.

Idealismen „belønnes“. Vor unge Kammerat, „Den røde Krig“s flittige Medarbejder, Peter Petersen-Wittstedt er den 29 Maj indsat i Grenaa Arrest for at afsone 3 Maaneders Fængsel, fordi han ikke vil være Militær eller Skruebrækker, eller, som det officielt hedder, fordi han nægtede at paatage sig civilt Statsarbejde. Det er Statens Tak til de unge Mennesker, der ikke vil være med i det vanvittige Lirumlarum, der kaldes Militærvæsen. Ethvert hæderligt Menneske siger dog: Gid mange var som ham, da saa Verden lidt anderledes ud.

International antimilitaristisk Verdenskongres er afholdt i Haag, Holland. 32 forskellige Organisationer var repræsenterede, 10 var forhindret ved Pasnægtelse. Blandt de repræsenterede var Danmark og Sverige. Diskussionerne har været saglige og dybtgaaende. Af positive Beslutninger kan nævnes Beslutningen, at oprette et internationalt antimilitaristisk Bureau, der vil vedligeholde Forbindelserne mellem de antimilitaristiske Foreninger i de forskellige Lande.

Et nyt revolutionært Ugeblad i Danmark. Den 1. Juli kommer et nyt Ugeblad, udgivet af de frie Fagforeninger i Danmark. Bladets Navn bliver „Samarbejde“. At der trænges til et Blad, der udelukkende beskæftiger sig med Arbejdernes økonomiske Organisering og Kamp, uden Hensyn til Partisynspunkter, kan vel slaas fast uden Diskussion, ligesom vi tror, at den Mand, der skal redigere det nye Blad, Jens Storgaard, har alle Forudsætninger for at løse denne Opgave. Vi ønsker altsaa ikke, at det nye Blad maa blive „i Familien“, men maa trænge ud til alle Arbejdere og blive en skattet Vejleder i deres Kamp.

Giv et Bidrag til Den røde Krigs fortsatte Udgivelse!

Forhandlere	1.96
P. W	1.14
En fattig	0.40
O. Olsen	1.00
J. J. Ipsen	10.00
E. M.	5.00

For hvilket med Tak kvitteres
København d. 30/6 21.

Ekspeditionen.

Frihed og Fællesskab
er vort Samlingsmærke.

Arbejdernes Utilfredshed med de aparta Forhold i hvilke de lever, er et sikkert Bevis paa, at alle Foranstaltninger for at komme væk fra disse Forhold, vil vinde Anklang blandt Arbejderne. I den Gæringsproces vi gaar imøde, vil mange af de gamle Halvguder opløses, forduftе, mange Illusioner vil falde.

Men just fordi vi staar foran en Epoke, hvor ingen kan sige bestemt hvad der kan ske, fordi mange splittede Kræfter i alle Samfundets Lejre trækker hver sin Vej, gælder det om nøje at overveje Retningen, ikke blot alle Stridens smaadetaljer, men den Retning vi kæmper for.

En Ting er sikker: De Kriseforhold i hvilke vi lever, er foraarsaget af, lad os sige, Fordøjelsesvanskeligheder i det kapitalistiske Samfund, og man kan før eller senere vente Systemets Sammenbrud — hvad alle revolutionære Arbejdere bevidst arbejder hen imod. Det er Perspektivet, Fremtidsbilledet, enten dette nu sker i vor Tid eller i vore Efterkommeres. Udfra disse Kendsgerninger maa vi vælge vor Plads i Kampen, vælge de Veje vi mener fører sikrest frem mod Fremtidens Land.

Man kan selvfølgelig flegmatisk sige, at alle Veje fører til Rom, men man maa ikke glemme, at en Del af disse Veje maa være Omveje. Det gamle Socialdemokrati er vel nok det bedste Eksempel man i dette Tilfælde kan faa. De Midler Socialdemokratiet anbefaler Arbejderne kan højest føre til en mere human Forsørgelsesform Socialdemokratiet kan ellers, ifølge sin Natur som politisk Parti der har paataget sig den umulige Opgave at vinde Flertal for en bestemt politisk Tvangsorganisering af det økonomiske Samfundsliv, aldrig naa længere end til at opvise Umuligheder af denne sin Opgave. Derfor har ogsaa de socialdemokrater der er klartseende nok, den venstre Fløj, „kommunisterne“, smidt en Mængde af den Ballast over Bord der har været Socialdemokratiets Program gennem de sidste Aar, dog uden at opgive den Retningslinie der er Socialdemokratiets.

De vil ogsaa nøjes med at organisere alle intellektuelle Kræfter for en ny politisk Statsform, hvor den nye Magts Ihændehavere skal regere efter Proletariatets Interesser.

Her er ikke Lejlighed til at gaa ind paa, om en saadan Ordning er mulig, eller om dette Statssystem bliver bedre for de Arbejdende, vi nøjes med at konstatere, at denne Ordning maa baseres paa et til sine yderste Konsekvenser gennemført Tvangssystem overfor ikke blot de nu uproduktive, men ogsaa overfor de arbejdende. Og i dette Tvangssystem ligger Kimen til nye Kampe, især hvis ikke den arbejdende Del af Folket er med paa en saadan Ordning, og selve Systemet med dets Koncentration af Magten og Ledelsen giver ikke nogen betryggende Garanti for at Arbejderne under en længere Periode kan vindes og godvillig bøje sig for Disciplinen.

Det er nødvendigt at bryde med den slentrianmæssige Opfattelse, at man kan overlade til en begrænset Del af Samfundets Medlemmer at bestemme over Forholdene, overhovedet at bryde med hele det centralistiske Princip, som er det ledende i de nuværende Samfundsforhold og som en Del af Arbejderbevægelsen har arvet. Ellers kommer vi maaske til at opleve, naar de nu revolutionære kommer til Magten og „ordner“ Forholdene, at den misfornøjede Gruppe af revolutionære, organiserer sig for at nedkæmpe Regeringen og, hvis disse saa ikke har faaet et dybere Syn paa det bærende i det sociale Problem, organiserer de en ny „Proletariatets Regering“, som saa kommer for Tur til at styrtes.

Det er nemlig rigtig nok, at „Magten korrumperer“, og heri er der paa en Maade Kritik nok med den skitserede Form for Proletariatets Regering; men dertil kommer, at det sociale Problem *aldrig* kan løses ved Dekreter, ved Love, om man har aldrig saa meget Politi og Militær, der er villige nok til at „arbejde“ med Kontrol af Lovenes Efterleven.

Derfor er den „politiske Nyorientering“, som bestaar i, at der laves nye revolutionære Partier, der vil tage Ledelsen indenfor Arbejderbevægelsen, saa ligegyldig for Arbejderne og deres Kamp for Frihed og Fællesskab. Arbejderne lider ikke nu, fordi de har daarlige Herrer i Spidsen, bedre Herrer kan ikke forbedre Forholdene. Nej, Stagnationen, og det gælder ogsaa de ydre som de indre Forhold i Arbejderbevægelsen, kommer af, at Arbejderne vænnes til Barnepigesystemet i deres Kamp.

Anarkismen har altid sat Fingeren paa dette ømme Punkt, og især Krapotkin har i sin Bevisførelse for den anarkistiske Kommunisme stærkt hævdet Nødvendigheden af fri Fællesvirke, ikke blot som en Fremtidsformel; men som et nødvendigt Element i *Kampen* for ideale Samfundsforhold.

Den syndikalistiske Bevægelses Grundtræk præges af denne Stræben at organisere Arbejderne paa føderalistisk Basis, lægge Bestemmelsesretten og Ansvaret over paa Arbejderne selv, og som Bevægelse har den et endnu vigtigere Karaktertræk, der gør, at Anarkisterne i alle Lande tager aktiv Del i Bevægelsen, den løber ikke efter politiske Fantomer, den vil gennem Kampen opdrage Arbejderne og skabe Mulighed for Realisation af Socialismens virkelige Opgave, en fornuftig økonomisk Samfundsorden, hvor Udbytningen er afskaffet. Arbejdernes Dygtiggørelse i Ledelsen af Produktionsmaskineriet, er imidlertid nødvendig, for at skabe Betingelser for en virkelig Ordning, som bygger paa elementære Samfundskræfter: *Produktionen af Fornødenhedsartikler.*

Nu maaske nogen vil sige, det er unødvendig at lægge Planer saa langt ud i Fremtiden — de, der taler saa, plejer at kalde sig „praktiske Mennesker“, og sikkert nok

er de praktiske i at mele deres egen eller deres Partis Kage, — men jeg vil dog have Lov til at sige, at det er en absolut Nødvendighed, hvis Arbejderbevægelsen vil kæmpe for Socialismen, at undersøge, hvorvidt de Midler, man benytter, fører os nærmere til eller fjærnere fra en socialistisk Ordning. Det er taabeligt at tro, at Samfundsudviklingen er forudbestemt, og at vi *absolut* skal passere visse Trin. Ligesaa taabeligt det er at benytte Metoder, som vi er overbeviste, fjærner os fra socialistisk Forstaaelse og Organisation, og saa dog tro, at Udviklingen garanterer, at næste Face bliver Socialismen. Saa store Fatalister har kun de, der er ligeglad med det hele. Lov til at være.

Det bedste Bevis paa, at Syndikalismen skærer ny Vej, at den som Bevægelse rydder op i gamle Fordomme, er, at de politiske Partier af alle Afskygninger bekæmper Syndikalismens Grundopfattelse og lader haant om dens „Naivitet", der vil bygge Fremtiden paa Arbejdernes Samvirke.

Al Magtpolitik gaar jo nemlig ud paa, at herske og jo stærkere Arbejdernes økonomiske Forstaaelse er udviklet, des svagere bliver alle Partiers Muligheder for at herske og gennemføre den Samling Opskrifter, der er ledende for Partiet, og som er Livselexir for dets — Teoritikere

Emil Manus.

Menneskehedens Oprejsning.

—o—

Verdenskrigens Rædsler, der endnu ikke er forbi, har trykket Menneskeheden ned i en Tilstand af Raahed, Had og Raaddenskab.

Kapitalismens Raahed, der under Verdenskrigen fik sin største og virkelige Udfoldelse, har vist, hvad Kapitalismen bestaar af.

Den Raaddenskab, der findes i Samfundet takket være Kapitalismens Brutalitet, har vist at Kapitalismen ikke saa meget længere kan holde sammen paa Stumperne.

Vi ser det blandt andet i den store Arbejdsløshed og i de omtrent stillestaaende Virksomheder, samt i Dyrtiden.

Vi kan kaste Blikket ud over de andre Lande, og vi vil se, at Tilstanden er den samme, ja, endog meget værre end i Danmark.

Verdenskrigen var i 1914 Kapitalismens sidste Redning. Kapitalismen hængte sig fast i denne Planke i seks blodige Aar; Aar saa blodige som Historien aldrig har kendt Mage til

Det er ligesom Naturen nu forlanger en anden Ordning. En Ordning, der er bygget paa Fred og lige Ret for alle. Det vil dog vare længe, inden man faar det bygget op, som Kapitalismen har ødelagt.

Dette gaar dog heller ikke saa let til, som Bolchevikerne har tænkt sig. Man bygger ikke et Samfund op paa Diktaturets Grundlag; *thi Diktatur skaber Utilfredshed blandt dem, der bliver dikteret, og kan skabe Herskesyge blandt dem, der dikterer.* Et Samfund maa og skal kun bygges op paa Frihedens Grundlag og af en oplyst Menneskehed.

Det er Oplysning, vi trænger til og det ikke alene Arbejderklassen, men hele Menneskeheden, thi det er dog Faktum til Trods for at Overklassen har Midler til en bedre Undervisning, saa er den dog ikke mere oplyst end Arbejderklassen, maaske endog mere, i hvert Fald socialt, uvidende.

Men, saa kommer der et andet Spørgsmaal, kan de Voksne nu modtage en anden Lærdom, end den de har faaet i Barndommen? Jeg mener nej! Den Lærdom, som de nuværende Skoler giver, er affasset saaledes, at Børnene bliver lydige og autoritetstro Statsborgere.

Derfor kan Menneskeheden ikke forstaa og komme til en anden Opfattelse

Jeg kommer i Tanker om Ordsproget: „Hvad man i Ungdommen nemmer, man ej i Alderdommen glemmer".

Vi maa have en anden Skoleordning og Opdragelsesmetode.

Vi maa ikke finde os i, at den opvoksende Slægt bliver oplært i Fordomme og til at blive tro Slavesjæle af den kapitalistiske Moral.

Det Tvangssystem, der er ved Opdragelsen og Undervisningen, gør, at Børnene ingen Lyst har til deres Arbejde i Skolerne.

Mange af Lærerne tror, at de kan banke Lærdommen i Børnene, hvilket dog ikke lader sig gøre. Det er i det hele taget meget forkasteligt, at de skal have Lov til at bruge Torturmidler. Lærerne slaar tidt i Raserianfald baade over Ben og Ryg, hvilket virker saaledes paa Barnet, at Stædigheden kommer frem, og at det af Smerter ikke kan følge Undervisningen. Jeg kender endog Lærere, der, til deres Fornøjelse bruger, at gaa Klassen op og ned Timen igennem og give den ene efter den anden af Eleverne Slag over Nakken af Spanskrøret, uden at de i nogen som helst Retning har forset sig.

Hvorfor skal Lærerne have Lov til at bruge disse Torturmidler, ja, endog sommetider misbruge dem?

Jeg synes, det maatte være en Æressag for Lærerne, at afskaffe disse, hvis de da ikke er indgroet i Raahed.

Hvis Børnene blev behandlet godt, og der blev talt til dem i en mild og god Tone, saa edes, at Børnene mærkede at de havde en Ven og Kammerat i Læreren, da kunde Børnene og Lærerne forliges.

Jeg tror ligeledes, at saafremt der brugtes nogle flere Kvinder i Stedet for Mænd til at opdrage Børnene, da var der ogsaa mere vundet. Kvinden har den kærlige Haand, der skal til for at gøre sig gode Venner med Børnene. Manden derimod er altfor brutal og haard, og virker saaledes paa Barnet, at det føler Frygt og Angst, og tør ikke rigtig betro sig til ham.

Der er ogsaa en anden Ting, som man burde rette sig efter, og det er Børnenes Opfattelsesevne. Denne bliver altid overset og derfor sker der Uretfærdigheder overfor Børnene.

Hvilke andre af de Skolesystemer, vi har, der er de bedste, er ikke let at sige, men vi maa se at finde de rette, og det saa hurtigt som muligt.

Vi har Ferrers Skolesystem, vi har Montessoris Opdragelsesmetode for Børn fra 3—6 Aars Alderen, hvor Børnene faar deres første Undervisning. (Læs hendes Bog „Montessoris Opdragelsesmetode", det er en Bog, som alle Opdragere har godt af at læse). Ligeledes er der Valdorfsskole og andre Systemer. Der er nok af Systemer, der kan gøre Børnene til selvtænkende Individer Derfor bort med det nuværende Skolesystem, der gør Menneskene til Slaver, og frem med et frit og moderne Skolesystem. Alle Arbejdere maa jo kunne blive enige om dette. Det er jo Børnenes Fremtid vi tænker paa.

Aksel Mikkelsen.

Skolen.

(til A. M.)

Det er sørgelige Erfaringer Aksel Mikkelsen har fra Skolen. Jeg tør dog hævde, at Lærerstanden her i København, som Regel baade er human og fuld af den bedste Vilje overfor Børnene.

Men da Lærerne, ligesom Børnene, lider under og hæmmes af det samme Centralstyre og Disciplinsystem, som overalt i vort Samfund ødelægger Arbejdet og det gode Forhold mellem Menneskene, saa nødes de ofte til at gøre Ting, som er deres Natur imod, og undervise paa en Maade, som de ikke vilde anvende, hvis Skolen var opbygget efter det fri Samarbejdes Princip. Adskillige Lærere reagerer stærkt mod Centralstyret og den Aand, det afføder.

Carlé.

Christian Christensen.

Han ynder at kalde sig den Ensomme. Faa Mennesker har imidlertid levet i mere Spektakel end Chr. Christensen. Men denne Selvbetegnelse hænger sammen med hans Hang til at klage — over Samfundet, over Arbejderne, over sig selv. Naar man læser Chr. Christensens Artikler, skulde man tro, at han var en af Jøderne ved Grædemuren i Jerusalem. Som Redaktør har han haft sin Modsætning i *Wiinblad,* der traadte ind i Social-Demokraten med dette Program: „Før min Tid hed det: Arbejderne kan ingen Ting! Herefter skal det hedde: Arbejderne kan al Ting!" Det klinger som en Fanfare. Men læs saa, hvad Chr. Christensen har skrevet i Solidaritet: „Man faar tilgive Masserne deres Blindhed; de har aldrig været anderledes. De skal pines, sultes, piskes med Savn, Lidelser og Skuffelser for at lære. De kan kun lære gennem bitre Erfaringer, ikke ved Selvtænkning." Dette er lige ud af Jeremias Begrædelsesbog. Derfor gik det bestandig galt for Chr. Christensen, og godt for Wiinblad; man kan nemlig ikke faa Arbejderne med sig ved at ligne dem med Job, der sidder paa en Mødding og skraber sine Saar Men Chr. Christensens Medynk gør ham Ære; han er Manden med det store Hjerte Kunde han have delt det med Wiinblad, og til Gengæld faaet lidt af den andens Forstand, saa havde det hele været udmærket.

Chr. Christensen har her hjemme startet den udenlandske Bevægelse, der kaldes Syndikalismen. Det vil sige, egentlig har han kun startet et Navn; det andet, Opposition indenfor Socialdemokratiet, var der i Forvejen, og Navnet Syndikalist, der betyder Fagforeningsmedlem, hverken sagde eller bragte noget nyt. Det var netop Chr. Christensens Fejl, at han bestandig blev i Socialdemokratiet, i Stedet for at bryde ud til Oprør mod dette politiserende Partis forfalskede Socialisme: Statssocialismen.

For kort Tid siden lod han sig interviewe og fotografere til et „Kapitalistblad", Grosserer Grøns „Hver 8. Dag" og til Reporteren, der spurgte, hvad han mente om Fremtidsstaten, svarede han med følgende Program, som han ikke senere har dementeret.

— Et økonomisk Parlament er nødvendigt; lige og direkte Valgret. (Chr. Christensen skal altsaa være Rigsdagsmand.) En politisk Retsadministration, som tager sig af Syge, Gamle og Børneopdragelse (han holder paa Love og Domstole.) Streng Disciplin (altsaa Militarisme) saa længe der er Fare for Kapital og Anarki (russisk Kapital dog undtaget.) Proletariatets Diktatur som et nødvendigt Onde. (Parlament og Diktatur — en ganske forvrøvlet Sammenstilling, som man ser). —

Der er ikke et af disse Punkter, som ikke hører hjemme i Socialdemokraten; det er altsammen Statssocialisme. Og det lille „nødvendige Onde", Diktaturet, er en nødvendig Indrømmelse til Diktatoren i Moskwa. Det hele røber Chr. Christensens Hjerte, der rummer alt, lige fra Syge, Gamle og Fattige til Rigsdagspolitik, Disciplin og Diktatur i én Pærevælling, som en Arbejderfører med noget større Forstand ikke vilde søbe af.

Socialdemokratiet er Staten, det forvirrede, og der hører Chr. Christensen ganske naturligt hjemme ligesom andre uklare Hoveder. Det er ikke saa længe siden Social-Demokraten og Solidaritet et Par Gange var i ligefrem Alliance med hinanden, trods megen Grovmundethed paa begge Sider — ogsaa et nødvendigt Onde. Og nu har de da endelig fundet hinanden helt i den socialistiske (!) Stat (!), denne Kalv med to Hoveder, der er i saa nær Familie med Kapitalisternes Guldkalv. Der mangler blot, at de skal gaa til Valg sammen; men det kommer saamænd nok.

Det med den russiske Kommunisme, hvormed den ene Part nu pynter sig, er Naivetet, Godtroenhed. Chr. Christensen har nemlig den smukke Egenskab, at han er naiv som et Barn Han tror paa Verdensrevolutionen, hvor vi andre mindre godtroende nøjes med at tro paa Revolutionen, højt regnet

her i det lille Danmark. Og han ser i sig selv en Lasse Lucidor den Ulykkelige, som alle Mennesker er onde ved. Men han er den samme Chr. Christensen nu, da han er Statssocialist, som da han var Statsomstyrter; der er kun sket det, at han er vokset. Hvis Krebsen ikke skifter Skal, bliver den aldrig større.

Chr. Christensen er ærlig. Da *Marott* en af de sidste Gange deltog i et socialdemokratisk Partimøde i Rigsdagen og erklærede, at hans Samvittighed forbød ham at gaa ud og anbefale Vælgerne, hvad der var bleven vedtaget af de andre, sagde *Borgbjerg*: „Herregud, er Du ikke naaet længere end til Samvittigheden?" Saadan er det ogsaa med Chr. Christensen; han naar aldrig længer end til Samvittigheden, Ærligheden, og en Dag vil han igen skifte Skal, maaske igen gaa baglæns som Krebsen, men han vil igen blive større. Hans Natur er at lade sig drive af sin Følsomhed.

Det er denne Følsomhed, der har drevet ham over i Bolchevismen, som ikke er andet end et mislykket Forsøg paa at realisere den i sig selv umulige socialistiske Stat: Centralisation og Tvangsstyre. Revolution er det modsatte: Decentralisation og Afskaffelse af enhver Tvang, først og fremmest Løntvangen og Statstvangen. Men Chr. Christensen anbefaler nu ligesaa ærligt Autoritetstroen, som han før nedbrød den. Han vil have Arbejderne gjort til uniformerede Statsarbejdere og han er selv gaaet i Spidsen og trukket i Uniformen, som ikke bliver kønnere, fordi den er forsynet med et Par russiske Epauletter. Han er inde paa den forkerte Tankegang, hvorom en klog Mand, *Verner von Heidenstam*, har sagt:

„Den største Ulykke, vi nu er ved at skabe for hinanden, er at alting skal være uniformeret og alt i samme Uniform. Det er Tidens store Misforstaaelse. Menneskene ser ikke, at alt som er ulige, betyder en Værdi. Ulige Religioner, ulige Statssystemer, ulige Filosofier og ulige Kunstretninger, alt hvad de kan nævne, staar som et Plus i Udviklingen, naar det er uligt noget andet. Uligheden er et af Midlerne til at vinde Sandheden, saa sandt som Sandheden ikke er én. Det tror Menneskene ulykkeligvis. Men Sandheden er hundrede."

Og Heidenstam fortsætter, at ethvert Folk, ja ethvert Individ skal have Frihed til at uddanne sin egen Kultur. Hvorfor skulde de ikke have Lov til det ogsaa i Rusland, spørger han og svarer:

„Hvis det passer i Rusland, saa lad dem gennemføre det. Men aldrig saa snart begynder de, før de ogsaa vil paatvinge os andre deres Ide. Men saa falder jo med det samme hele Tankegangen. Al Idealismen, alt det som for Rusland er det bærende i Systemet, afløses af den Tvangside, at vi andre skal tænke paa samme Maade. Saa er det jo klart, at Idealismen styrter til Jorden". Og Heidenstam slutter rent anarkistisk: „Hvert Folk for sig, hver enkelt som den er."

Det vilde blive svært at faa Chr. Christensen til at forstaa at denne Vej, den modsatte af Militariseringens Vej, ogsaa er den eneste Vej til internationalt Samarbejde. Han tror nemlig paa et Internationale af Mennesker, men der findes kun et Ideernes Internationale, ikke et Menneskenes. Man kan udbrede Ideen om Statstvangens Afskaffelse og faa Mennesker til at samarbejde paa dette Grundlag; men man kan ikke faa en Russer til at føle sig internationalt forbundet med en Dansker eller omvendt. For Tiden holder Russerne — for Resten langt fra alle — paa Statstvangen, Disciplinen, Diktaturet, og det er Chr. Christensens Ret at begejstres for dette. Men vi andre — og vi er jo dog ogsaa en Del — maa have Lov til at begejstres for det modsatte, for Udryddelsen af det raadne politiserende Demokrati og Socialdemokrati med samt deres Politistat, hvor Mennesket er „a taxe paying animal" (et skattepligtigt Dyr), og hvor „Folket prygler Folket for Folkets Skyld," som nu i Rusland. Vi kan ikke se det store i, at Chr. Christensen skal trækkes op paa Valgtribunen, for Parlamentarisme vil ikke sige andet end, at Masserne gøres uvirksomme ved at alt overlades til de regerende Politikere. Og vi kan ikke som det nye Arbejder-Bladet løbe sammen med Social-Demokraten og bekæmpe Anarkismen. At Chr. Christensen ogsaa erklærer at ville bekæmpe Statssocialismen, er kun et Udslag af Begrebsforvirring; for det er paaviseligt Statssocialismen, der opstilles baade af Moskwa Teserne, af Social-Demokraten og af ham selv.

Chr. Christensen hører til de smaa Mennesker, de der til syvende og sidst bærer det hele, og der er ingen Skade sket ved, at han gaar sammen med de andre smaa Mennesker. Det er heller ingen Sorg, om han skulde have taget Fejl, saa lidt som naar andre gør det. Dersom Du lukker din Dør for alle Vildfarelser, vil Sandheden blive lukket ude, siger en indisk Vismand. Vi Anarkister hilser derfor Chr. Christensen Velkommen i vore Modstanderes Rækker. Han er naaet derhen, hvor han skulde; han er bleven et Flertalsmenneske og har endnu mindre end før Aarsag til at kalde sig den Ensomme. Og da der saaledes ikke er noget at græde over, behøver han heller ikke mere at gaa rundt og føle sig som en Lasse Lucidor den Ulykkelige.

Til Lykke med den nye Skal. Christian Christensen Den der kryber baglæns kommer ogsaa med; Jorden gaar heldigvis rundt med os allesammen Krebsegang og Fremskridt er tit ikke til at skelne fra hinanden. *I. I. Ipsen.*

At kæmpe og dø for det vi kalder „Fædrelandet" — er at dø for Jordarealer, som andre ejer, og som forøvrigt nok bliver liggende, hvor de er. At kæmpe og dø for sit Folk — er at dø for en Slægt, der tilbeder Mammon, og som kryber og bukker for Penge og Pengenes Herre, og ser med Ringeagt ned paa den lydige Vaabendrager.

Carl Ohlrich.

Jeg ser -

— *at* de Hønisser der er nødte til at forsvare a l t hvad der sker i Rusland, forleden Dag slap skidt fra den Bestilling. „Politiken" havde et Opraab om Indsamling af Levnedsmidler til Videnskabsmændene i Rusland. Uden at vide Spor om Sandheden af dette Opraab, skreg det nye „Arbejderblad" op om kontrarevolutionære Anslag, om at nu vilde man atter nedsætte Rusland overfor Verden, hele Indsamlingen var en Løgn som af Borgerpressen var opfundet i dette Øjemed.

En Uge efter meddeler samme Avis i et Rosta Telegram, at der var afrejst nogle finske Videnskabsmænd til Rusland for at fordele det allerede indsamlede.

Er Arbejderbladet blevet kontrarevolutionært?

— *at* hele København har været i glad Karnevalstemning et Par Dage. Aarsagen var, har jeg ladet mig fortælle, at en bourbonsk Prins eksporterede en Prinsesse, som man nu altsaa var fri for at føde.

Den Glæde forstaar jeg udmærket.

— *at* Gadens Parlament har været paa Spil i Aalborg. Da blev der Hast i Byraadsparlamentet — man rekvirerede øjeblikkelig Politi og Militær til at beskytte dem mod Vælgerne. Sig saa, at der ikke er gode Forhold og demokratiske Tilstande i Danmark.

— *at* dette næsten minder om Forholdene indenfor den reformistiske Fagbevægelse. Der staar Medlemmerne og Lederne foran de borgerlige Retskranke og sviner hinanden til. Der er ogsaa et godt Forhold mellem Lyngsie og hans Vælgere Men hvorfor tropper ikke Gadens Parlament, som er Arbejdernes Nødværnsret, op og gør sin Ret gældende, naar det gælder Forholdene indenfor deres egne Rækker?

— *at* man atter og atter, hvad man end taler om, finder at den gamle, store Menneskekender Henrik Ibsen har Ret, naar han skriver:

At leve — er krig mod trolde
i hjærtets og hjærnens vælv.

Don Pedro.

Literatur.

Carl O. Tangen: Akkordsystemet. Pris 50 Øre. Norsk Syndikalistisk Federations Forlag, Kristiania.

En lille orienterende Pjece hvori Akkordsystemet vurderes og anderkendes fra et revolutionært Arbejdersynspunkt.

Georg Vitrup-Rinfeldt: Dystre Strenge (Gadens Poesier). 2 Oplag.

Blandt de unge Digter-Navne maa man nok give Rinfeldt en Plads, og den fortjener han. Let og lødig vugger han os gennem Gadens og Tankernes Elementer. Der er ved ham noget at den Tone der fanger Opmærksomheden, en blød, inderlig og indsmigrende Rytme, der heldigvis ikke rider paa graadmilde sentimentale Fraser.

A. Souchy: Den ryska arbeter- och bonderevolution. 241 Sider 5 Kr. Brands Forlag, Stockholm.

En klar og velskreven Bog om Forf. Indtryk fra et Par Maaneders Ophold i Rusland. En Bog som Arbejderbladet næppe tør anbefale sine Læsere. Enhver der trænger til mere Kundskab om Forholdene i Rusland, end de tendensiøse Skildringer man faar i Borgerbladene og Bolsjeviklitteraturen, bør læse denne Bog.

Religio.

Hjælp dig selv, saa hjælper Vorherre dig. Det er Verdens Moral, som udviser saa smaa Resultater.

Arbejd for Menneskeheden saa arbejder du for dig selv, det er den moderne Udformning af det gamle: Elsk din Næste som dig selv.

Anarkist.

Redaktionens Adresse:
Vesselsgade 7, St., København N.
Ansvarlig overfor Presseloven:
Carl Willumsen.

Nationaltrykkeriet København.